

ΙΡΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

[Edmond Rostand]

Συρανό ντε Μπερζεράκ (Cyrano de Bergerac) [απόσπασμα: πρ. Γ']

Μετάφραση: Γ. Στρατήγησ

Τρις των Αθηνών, Αθήνα

τχ. 12 (1 Μαρτίου 1899), σ. 97-101

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΤΡΙΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ
 ΤΟΥ ΣΥΡΑΝΟ ΔΕ-ΜΠΕΡΖΕΡΑΚ
 ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ Γ. ΣΤΡΑΤΗΓΗ *

.....
 ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ, ἀρπάζων τὸν βραχίονά του
 "Α! νάτην! Κύτταξέ την!
 (Τὸ παραθύρον τοῦ ἐξώστου ἐρωτίσθη)
 ΣΥΡΑΝΟ, συγκεκρινημένος.
 Στὸ παράθυρι!..
 ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ
 Ἐεψυχῶ!
 ΣΥΡΑΝΟ
 Χαμήλωσ' τή φωνή σου!
 ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ, χαμηλοφώνως.
 Πεθαίω!..
 ΣΥΡΑΝΟ
 Εἶνε σκοτεινή ἡ νύχτα...
 ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ
 Λοιπόν; λέγε!
 ΣΥΡΑΝΟ
 Τὸ πρᾶγμα διορθώνεται. "Ἄν καὶ ἀνάξιος εἶσαι...
 "Ἄθλιε, κάθησε, αὐτοῦ! Ἐκεῖ, μπρὸς 'στὸν ἐξώστη!

* Μεθ' ὑπερηφανείας δημοσιεύομεν σκηνάς τινάς τῆς τρίτης πράξεως τοῦ Συρανὸ δὲ Μπερζεράκ, πεποιθότες ὅτι προσφέρομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ἓν φιλολογικὸν ἀριστούργημα.

Έγώ θάμαι από κάτω σου, και θά σου υποβάλλω
Τὰς λέξεις σου.

ΣΥΡΑΝΟ, συλλέγων χαλίκια, τὰ ἑποῖα ῥίπτει εἰς τὰς ὕλους.
Λή; ἄς βίξουμε χαλίκια!

ΡΟΞΑΝΗ, διανοίγουσα τὸ παράθυρόν της
Ποῖος φωνάζει;
ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Έγώ.

ΡΟΞΑΝΗ

Μὰ ποῖος;

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Ὁ Χριστιανός.

ΡΟΞΑΝΗ, μετὰ περιφρονησεως.

Έσεῖς;

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Ἐπιθυμοῦσα

Κάτι νὰ σᾶς εἰπῶ.

ΣΥΡΑΝΟ, ὑπὸ τὸν ἐξώστην.

Καλά. Καλά. Χαμηλοφώνως.

ΡΟΞΑΝΗ

Ὅχι. Ἐμῖν ἄσχημα. Φύγετε!

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Χάριν!..

ΡΟΞΑΝΗ

Ὅχι!

Ὅχι, δὲν μάγαπατε πεύ!

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ, πρὸς δὴ ὁ Συρανὸς υποβάλλει.

Θεοί! νὰ μέπιπλήτηται,

Πῶς πλέον δὲν τὴν ἀγαπῶ... ὅταν... πολλὸ ἀκόμα

Πλειότερον τὴν ἀγαπῶ!

ΡΟΞΑΝΗ, ἥτις ἐμελλε νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρον σταματᾷ.

Μπᾶ! πεῖδ καλὰ ἠμιλάει!

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ, ὡσαύτως

Αὐξάνει ὁ ἔρωσις μέσα ἄσπην ἀνήσυχη ψυχὴ μου...

Ποῦ... τὸ σκληρὸν αὐτὸ παιδί γιὰ... κούνια τοῦ ἔχει πάρει!

ΡΟΞΑΝΗ, προχωροῦσα εἰς τὸν ἐξώστην

Αὐτὸ ἔνε πειδ καλό! Μ' ἀρῶ εἶνε σκληρὸς ὁ ἔρωσις,

Ἐσοῦν μαρὸς ἄσπην κούνια τοῦ νὰ μὴ τὸν πνίξις μέσα!

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ, ὡσαύτως.

Τὸ ἔδοκίμασα κ' ἐγώ... μα... δοκιμὴ ματαίη:

Αὐτὸ τὸ βρέρος με μικρὸν... ὁμοιάζει Ἡρακλῆα.

ΡΟΞΑΝΗ

Καλλίτερα!

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ, ὡσαύτως.

Ὅσοι ἔπιξις δυὸ ρεῖδινα μ' εὐκολίαν...

Καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν... καὶ τὴν Ἀμριβολίαν.

ΡΟΞΑΝΗ, σηκίζουσα τοὺς ἀγκῶνας της εἰς τὸν ἐξώστην.

Πολὺ καλλίτερον! ἀλλὰ πολὺ ἀρχὴ ἠμιλάτε.

Μήπως ἡ οὐκασίαι σας ἀπὸ ἀθρῖτιν πάσχει;

ΣΥΡΑΝΟ, σῦρων τὸν Χριστιανὸν ὑπὸ τὸν

ἐξώστην καὶ λαμβάνων τὴν θέσιν τοῦ.

Σοῦτ! εἶνε τώρα δύσκολον τὸ πρᾶγμα!..

ΡΟΞΑΝΗ

Ἀπόψε βγαίνου

Μὲ διαταγὰ τὰ λόγια σας. Γιατί;

ΣΥΡΑΝΟ, ὀμιλῶν μὲ ἠμίσειαν φωνὴν ὡς ὁ Χριστιανός.

Γιατ' εἶνε νύχτα,

Καὶ ἔχοντάς μέσα τὴν σκία ζητοῦν νὰ βροῦν ταῦτά σου.

ΡΟΞΑΝΗ

Τὰ λόγια μου παρῶμαι δὲν ἔχουν δυσκολία.

ΣΥΡΑΝΟ

Εὐρίσκουσι τέ δικὰ σου εὐθὺς! ὦ! ταῦτα ἐνομιτῆται.
Ἀρῶ αὐτὰ τὰ δέγρουσι ἀμείσως ἄσπην καρδίαν μου.
Κέρω μεγάλη τὴν καρδίαν, ἀπὸ μικρὸν ταῦτί σου.
Ἄλλως τε κατεβύνουσι τὰ λόγια σου καὶ πρέγνου.
Τὰ λόγια μου ἀνεβύνουσι: πεῖδ πολὺ χέρον θέλου!

ΡΟΞΑΝΗ

Ἀπὸ τινος καλλίτερα τὰκούσι ἀνεβύνουσι.

ΣΥΡΑΝΟ

Τὰ ὠφέλησ' ἡ γυμναστική.

ΡΟΞΑΝΗ

Εἶνε λοιπὸν μεγάλη

Τὸ ἔφος ποῦ σᾶς ὀμιλῶ;

ΣΥΡΑΝΟ

Βεβαίως καὶ ἄσπην τόπον

Θὰ μάθινες, ἀν μοῖρηγιες καρμικά σαλικιά σου λέξι

Μέσ' τὴν καρδίαν!

ΡΟΞΑΝΗ, χέμουσα κίχημα.

Θὰ κατεβῶ.

ΣΥΡΑΝΟ, ζωηρῶς.

Ὅχι!

ΡΟΞΑΝΗ, δεικνύουσα εἰς αὐτὸν ἐν θρανίον ὑπὸ τὸν ἐξώστην

Ἀνέβη τότε

Εἰς τὸ θρανίον παρευθὺς!

ΣΥΡΑΝΟ, ὀπισθοδρομῶν μετὰ τρόμου, εἰς τὸ σάκι

Ὅχι!

ΡΟΞΑΝΗ

Πῶς... ὄχι!

ΣΥΡΑΝΟ, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον συγκακίον

Ἄρεσι

Ὅλιγον νὰπολακίσωμαι τὴν ἐκτακτικὴν εὐκαίριαν

Καὶ τὴν γλυκεῖαν κούνη στυγμὴν ποῦ ἤλθε... νὰ ἠμπερῶμαι

Μὲ δίγως νὰ βλεπώμεθα γλυκὰ νὰ ὀμιλοῦμεν.

ΡΟΞΑΝΗ

Μὲ δίγως νὰ βλεπώμεθα;

ΣΥΡΑΝΟ

ὦ! καί! Εἶνε μαγεῖα.

Μόλις νὰ μαντεῶμεθα! Σὺ, βλέπιεις τὴν μακρὴν

τοῦ μακρουνοῦ μανθῶν μου, καὶ τοῦ φορέματός σου

τοῦ θερινοῦ ἐγῶ ἀπιδῶ κυττάζω τὴν ἀσπράδα.

Ἐγῶμαι μόνον μὲ σκιά. καὶ σὺ εἶσαι μὲ λάμψις!

Ἄν ζεῦρεῖς ἡ στυγμὴς αὐτὴς τί ἀξίζουσι γιὰ μένα!

Κίχιν ἤμουσι κάποι εὐγλωττος...

ΡΟΞΑΝΗ

Ἐσοῦν!

ΣΥΡΑΝΟ

Ποτὲ ὡς τώρα

Δὲν βγῆκε ἀπ' τὴν ἀληθινὴν καρδίαν μου ἡ φωνὴ μου...

ΡΟΞΑΝΗ

Γιατί;

ΣΥΡΑΝΟ

Γιατί... ἐπάθαινα ὡς τώρα...

ΡΟΞΑΝΗ

Τί;

ΣΥΡΑΝΟ

... τὴ ζῆλον

Πέγει καθεῖς ἄσπην ἠμίσειαν σου ἀπὸ κάτω... Ἄλλ' ἀπὸ

Μοῦ φαίνεται πρώτη φορὰ ποῦ σοῦ μιλῶ.

ΡΟΞΑΝΗ

Ἄληθειαι.

Ἐχει; ἀλλοιωτικὴ φωνή...

ΣΥΡΑΝΟ, πλησιάζων, μετά θέρμης.

Ναί, όλως διόλου ἄλλη.

Γιατί 'στό σκότος τῆς νυκτός, ὅπου με προσπατεῖται,
Τολμῶ νά εἶμαι μιά φορᾶ ἐγὼ κύτος, καί θέλω...

(Σταματᾷ καί μετ' ἀλλοτριούνης).

Ποῦ ἦμουν; — Δέν εἰξέρω. . . αὐτό ὄλο — συγχώρησέ μου
Τήν τερχιχ' — τότο γλυκύ μου εἶνε... τόσο νέον!

ΡΟΞΑΝΗ

Πῶς τότο νέον;

ΣΥΡΑΝΟ. Θερυθηθείς καί προσπαθῶν νά συνκρήσῃ τὰς λέξεις του.

Νέον... νάϊ... εἰλικρινῆς νά εἶμαι...

Ὁ ρόβος, μήπως χλευασθῶ, μού σφίγγει τήν καρδιά μου...

ΡΟΞΑΝΗ

Νά χλευασθῆς, καί δικτι;

ΣΥΡΑΝΟ

Γιά τήν... γιά τήν ὀρμή μου!...

Ναί, ἡ καρδιά μου πάντοτε ἠνυνεταί με τὸ πνεῦμα

Ἀπὸ ἠτροπήν. Ἀναχωρῶ νά ζεκραμάω ἐν ἄστρο,

Καί στένω, μήπως χλευασθῶ, καί κόβω ἄν λουλουδί!

ΡΟΞΑΝΗ

Καί τὸ λουλουδί εἶνε καλὸν ἐνίοτε

ΣΥΡΑΝΟ

Ἀπόψε

Ἄς τὸ περιρρησώμεν!

ΡΟΞΑΝΗ

Ποτὲ με τέτοιον τρόπο

Δέν μού ὀμίλησες.

ΣΥΡΑΝΟ

Ἄγ! ἐν μακρῶν ἀπ' τῆς φρενέτης,

Ἀπὸ τὰ βέλη καί ἀπὸ τῆς δάδης εἰμπορούσαμε

Σε πρῆγματι πεῖδ... δροσερὰ ὀλίγο νά πετούσαμε!

Ἐάν, ἀντί νά πίνουμε σταγόνα πρὸς σταγόνα

Με δακτυλήθρα ὀλόχουση νερὸν ἀπὸ τὸν Δινῶνα

Ἀνούσιον, ἐβλέπαμε πῶς ἡ ψυχὴ χορταίνει,

Ὅταν σέ ποταμὸ πλκτῶ νά πῆ πολλὴ πηγάϊνη!

ΡΟΞΑΝΗ

Ἄλλὰ τὸ πνεῦμα;..

ΣΥΡΑΝΟ

Σοῦ δειζα τοῦ πνεύματος τὰ δῶρα,

Γιά νά μὴ φύγῃς κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ θά ἦτο τώρα

Τὸ ἴδιο ἄν νά βοῖζαμε, τήν νύκτα αὐτή, τὰ μῦρα;

Τήν ὄρα αὐτὴ τῆ μαγική, τήν ἀνυσημένη Φύσιν

Ἐάν ἄν γράμμα ἐρωτικὸ τοῦ Βουκτύρ μιλοῦσα!

—Με μιά μακτιὰ τῶν ἄστρον του ὁ οὐρανὸς ἄς σπάσῃ

Ὅλα τὰ ὅπλα τὰ πλαστὰ τῆς τέχνης μας. Φοβοῦμαι

Τόσον πολὺ μὴ ἴσῃν γλυκεῖαν αὐτὴ μας ἀλχημείαν

Ἄν τὸν αἰθέρα ἐξαρμισθῆ τοῦ αἰσθήματος ἡ ἀλήθεια,

Μήπως σ' αὐτὰ τὰ μάττια παιρνίδια ἡ ψυχὴ μας

Ἄδειασῇ, καί τὸ τέλειον τὸ τέλος μας μὴ γίνῃ!

ΡΟΞΑΝΗ

Ἄλλὰ τὸ πνεῦμα;

ΣΥΡΑΝΟ

Τὸ μισῶ ἴσῃν ἐρωτᾶ! Καί εἶνε

Ἐγλημα, ὅταν ἀγαποῦν, αὐτὴ τήν ζιφασκία

Νά παρατείνουε πολὺ. Ἐπειτα, ἀναπορευνῶτως,

Φθάν' ἡ στιγμή, — λυποῦμ' αὐτοὺς ποῦ τὴ στιγμή δέν βλέπουν!—

Ἦ ἀγάπη νοιώθουε εὐγενῆ στὰ στήθη μας νά κρῦβῃ,

Καί κάθε λέξιν ἐκλεκτὴ ποῦ λέγομεν, μᾶς θλίβει!

ΡΟΞΑΝΗ

Λοιπόν! ἐν ἦλθεν ἡ στιγμή αὐτὴ καί γιά τοὺς δύο μας,

Τί λόγια τώρα θά μοῦ πῆς;

ΣΥΡΑΝΟ

Ὅλα, ἐκείνη ὄλα.

Ποῦ θά μοῦ εἴθουν, σαρπιστά, με δίχως νά τὰ δέσω

Μπουκέτο, θά σοῦ τὰ πετῶ: Σὲ ἀγαπῶ, παθιαίνω,

Σὲ ἀγαπῶ, παρρησιῶ, δέν εἴπατοῦ, πεθαίνω!

Καί τόνωμά σου κρῆματι μεσ' τήν καρδίᾳ μου ἀίωνα,

Ἐστὸν μέσα ἴσῃν κώδωνα γλωσσίδι, ὡ Ροζάνη,

Κι' ἀπὸ τὸ ἀνατριχίσμα ποῦ ἀδίκωσα με πιάνει,

Ὁ κώδωνας ταρασσεται καί τόνωμα σημαίνει!

Ὁ, τι δικό σου, τάχαπῶ καί τὸ θυμῶμα πάντα;

Ξέρω, μιά μέρα πέρουσι, στῆς δώδεκα Μαΐου,

Βγῆκες προῦ καί ἀλλὰξες τὸ κέντημα τῆς κόμης!

Τόσο πολὺ συνέθησα γιά πῶς μου τὰ μαλλιά σου,

Ποῦ, ὅπως ἄν σπηλώνουε τὸ μάτι μας ἴσῃν ἦλιο,

Ἦστερα βλέπουε παντοῦ ροδοῦ κἀμένο δίσου,

Ἔτσι, ἄν φύγω ἀπ' τῆς φωτιῆς ποῦ γύρω μου σαροπίζεις,

Τὸ θαμπωμένο βλέμμα μου ζηνθῆς ἀρίνει βούλιες!

ΡΟΞΑΝΗ, διὰ φωνῆς τεταραμῆνης.

Ναί! τοῦτο λέγετ' ἐρωτας...

ΣΥΡΑΝΟ

Βεβῆως, ἡ λαχτάρα

Ποῦ τρομερῆ, ζηλότυπη με πλημμυρίζει, ἀλήθεια,

Εἶν' ἐρωτας, καί μέσα του ὄλα τῆ λύσσα κρῦβει!

Εἶν' ἐρωτας, — ἀλλὰ χωρὶς ἐγωισμὸ κανένα!

Ἄγ! γιά τήν εὐτυχία σου πῶς δίνω τῆ δική μου,

Κ' ἐάν ἀκόμα τίποτε διέ μάθινες ποτέ σου,

Ἄν ἠμποροῦσα κάποτε ἀπὸ μακρῶν νάκοῦω

Τὸ γέλιο σου νάντιλαζῆ τήν εὐτυχία ἐκείνη,

Ποῦ γέννησ' ἡ θυσία μου! — Κάθε μακτιὰ δική σου

Ἀναρριπίζει μέσα μου νέα ἀρετὴ καί ἀνδρεία!

Ἀργίσεις τώρα νά ἐνοήσῃ; Λοιπὸν καταλαμδάμας;

Καί τήν ψυχῆν μου αἰσθῆνεσαι, ἴσῃν σκότος, παῦ ἀναβαίνει...

Ἄγ! εἶν' ὠραίο, εἶνε γλυκύ, με τήν ἀλήθεια ἀπόψε

Νά λέγω αὐτὰ ἐγὼ σέ σέ, καί σὺ νάκοῦς ἐμένα!

Εἶνε αὐτὸ παρὰ πολὺ! Ἐστὸν πόθον μου ἀκόμα

Τὸν πεῖδ κρυφὸ τόσο πολὺ δέν ἤλπιζα ποτέ μου!

Καί τώρα μόνον θάνατον ποθῶ! Γιατί, ἀπ' τὰ λόγια

Ποῦ λέγω, τρέμαι ἀνάμεσα ἴσῃν γλαζένιους κλώγους!

Διότι τρέμετε καθὼς τὸ φύλλο μεσ' τὰ φύλλα!

Διότι τρέμετ' ἔνοιωσα, καί ἀθελά σου ἀκόμα,

Τοῦ λατρευτοῦ σου τοῦ χειροῦ μιά κάποικα ἀνατριχίλα,

Νά κατεβαίνη ἀνάλαφρα στοῦ γιασμοῦ τὰ φύλλα!

(Ἀπαύζεται ἔξωλος τὸ ἄκρον κλωνίου κρεμαμῆου)

ΡΟΞΑΝΗ

Ναί, τρέμω, κλαίω, σάχαπῶ, καί εἶμαι ἰδική σου!

Μ' ἐμέθυσες!

ΣΥΡΑΝΟ

Τότε λοιπόν, ὁ θάνατος ἄς ἔλθῃ!

Τῆ μέθη αὐτὴ ἐγὼ, ἐγὼ, ἴσῃν φύσησα ἴσῃν στήθεκα

Ἐνα μονάχα παιδ ζητῶ...

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ, ὑπὸ τὸν ἐξώστην.

Ἐνα οἶλι!

ΡΟΞΑΝΗ, ριπιτομένη ὄπισθεν.

Τί λέγεις;

ΣΥΡΑΝΟ

*Ὁ!

ΣΥΡΑΝΟ

Τί ζητεῖς;

ΡΟΞΑΝΗ

ΣΥΡΑΝΟ

Ναί... ἐζήτησα...

(Πρὸς τὸν Χριστιανὸν χαμηλωφῶνως)

Τρέχεις παλῶ,

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

'Αρσὺ ἔχει

Συγκινηθῆ τόσο πολύ, ἐπιρωλεῖσθ' ἐκ τούτου!

ΣΥΡΑΝΟ, πρὸς τὴν Ροζάνη

Ναί! ἐξήτησα, εἰν' ἀληθίς, πλὴν δίκαια θεὸς μου!
Κατακλημῶνάου τολμηρὸς πάρα πολὺ πῶς ἦσουν.

ΡΟΞΑΝΗ, ἀπογοητευμένη

Δὲν ἐπιμένεις πειὸ πολύ;

ΣΥΡΑΝΟ

Βεβαίως, ἐπιμένω...

Χωρὶς ἐπιμονή!... ναί! ναί!... μὲ θλιβ' ἢ ἐντροπή σου!
Καλλὸ λοιπόν! Τὸ φίλημα αὐτὸ... μὴ μοῦ τὸ δώσης!

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ, σὺρῶν τὸν Συρανό ἐκ τοῦ μανδύου

Γιατί;

ΣΥΡΑΝΟ

Σιωπά, Χριστιανέ!...

ΡΟΞΑΝΗ, κόπουσα

Τί λὲς χαμηλοφώως;

ΣΥΡΑΝΟ

Τὸν ἑαυτὸ μου ἐμάκλωσα γιὰ τὴ πολλή μου βία.
Εἶπα: Σιωπά, Χριστιανέ!..

('Τὰ ὄργανα ἀρχίζουν νὰ παίζουν)

'Αμείψω!.. Κάποιος εἶνε!

('Ἡ Ροζάνη κλείει τὸ πικάθρον. Ὁ Συρανό ἀκούει τὰ ὄργανα, εἰς
ὧν τὸ ἐν παίζει ἦγον φαιδρὸν, καὶ τὸ ἄλλο πένθιμον)

'Ἦγον φαιδρὸν, καὶ λυπηρὸν μαζύ;.. ποῖός ὁ σκοπὸς τῶν;

Μὴν εἶνε ἀνδρας; ἢ γυνή;—'Αί. εἶνε καπουτσίνος!

('Ἐξέρχεται εἰς Καπουτσίνος, ὅστις πηγαίνει ἀπὸ οἰκίης εἰς οἰκίαν
κρατῶν φανὸν εἰς τὴν χεῖρα καὶ παρατηρῶν τὰς θύρας).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΣΥΡΑΝΟ, ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ, ΚΑΠΟΥΤΣΙΝΟΣ

ΣΥΡΑΝΟ, πρὸς τὸν καπουτσίνον

Τοῦ Διογένους διατὶ τὸν ρόλον ξαναρχίζεις;

ΚΑΠΟΥΤΣΙΝΟΣ

Παρακλῶ, γνωρίζετε ποῦ κἀθήται ἡ κυρία;..

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Τι ὄχληρός!

ΚΑΠΟΥΤΣΙΝΟΣ

Μαγδαληνὴ Ρομπέν!..

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Αὐτὸς τί θέλεις;

ΣΥΡΑΝΟ, δεικνύων εἰς αὐτὸν ὁδὸν ἀνωφερῆ

'Απὸ ἐδῶ! πηγαίνετε γραμμὴ, καὶ κατ' εὐθείαν...'

ΚΑΠΟΥΤΣΙΝΟΣ

Εὐχαριστῶ!... πρὸς χάριν σας 'στὸ κομποσχοῖνι μου ὄλο
Θὰ ἐξαντλήσω τὰς εὐχὰς ὡς τὸ μεγάλο κόμπο.

('Ἐξέρχεται)

ΣΥΡΑΝΟ

Τύχη καλὴ σοῦ εὐχομαι! καὶ ἄμπος' ἢ εὐχὲς μου

Νὰ 'μποῦν μέσ' τὴν κουκούλα σου!

('Καταβίνει πρὸς τὸν Χριστιανόν)

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

ΣΥΡΑΝΟ, ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Κάνε νὰ με φίλησῃ!

ΣΥΡΑΝΟ

'Οχι!

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

'Ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ με φίλησῃ...

ΣΥΡΑΝΟ

'Αλήθεια!

Θῆρθι στιγμὴ μεθυστικῆ ἐρωτικῆς λαχτάρας.

Ποῦ τὸνα στόμα τ' ἄλλο σας θὰ 'βρῆ, χάριν ἐκείνου

Τῶ μυστικῶς σου τοῦ ξανθοῦ καὶ χάριν τοῦ ῥοδινοῦ

Τοῦ χειλοῦς τῆς.

(Καθ' ἑαυτὸν).

Καλλίτερα ἐγὼ θὰ προτιμῶσα,

Νὰ ἦτο χάριν....

('Θόρυβος ἀνοιγμένου παραθύρου. Ὁ Σριστιανὸς κρύπτεται
ὕπὸ τὴν ἑξώστην).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΣΥΡΑΝΟ, ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ, ΡΟΞΑΝΗ

ΡΟΞΑΝΗ, προβαίνουσα εἰς τὸν ἑξώστην.

Εἶσαι σὺ; 'Ἐλέγαμε γιὰ ἕνα...

Γιὰ ἕνα... γιὰ...

ΣΥΡΑΝΟ

'Ἐνα φίλι. Γλυκειὰ 'ν ἡ λέξις, φίλη.

Δὲν βλέπω γιατί τρέμουνε νὰ τὴν εἰποῦν τὰ χεῖλη.

'Ἀν ἀπὸ τώρα τόκαψε, 'στὸ πρῶγμα τί θὰ γείνη;

Μὴν τὸ τραμάζης! "Ἀυτὰ τὴ φλυαρία ἐκεῖνη

Προτῆτερα δὲν ἀρῆσαις κεντρίστρησαις κρόθως

'Απὸ τὸ γέλιο 'στὸν καϊμὸ κι' ἀπ' τὸν καϊμὸ 'στὸ δάκρυ;

Γλίστρησε ἀκόμ' ἀνάλαρα καὶ δίγως νὰ τὸ νοιώσης;

'Απὸ τὸ δάκρυ στὸ φιλι μὴ ἀνατραχίλα εἶνε!

ΡΟΞΑΝΗ

Σιωπαίνε!

ΣΥΡΑΝΟ

'Ἐνα φίλημα, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τεῖνε;

'Ὁρκος ποῦ λέμε πειὸ κοντά' ὑπόσχεσι ποῦ δένεις

Μὲ πίστι μεγαλιέτερη' ὁμολογία ποῦ βραίνει

Τὸ σφάχισμα' μὴ ῥοδινη περιτωμένη 'πάνω

'Στὸ «ἀγαπῶ» καὶ μυστικὸ ποῦ λέγομε 'στὸ στόμα,

'Ἀντί σ' αὐτὶ μία στιγμὴ τοῦ ἀπέιρου ποῦ ὁμοιάζει

'Σὰν ψίθυρος τοῦ μελισσιού' μεταλήψι ποῦ παίρνει

Τὴ γεῦσι τοῦ ἀνθους' κατὶ τι ποῦ ἀνασασμὸ σοῦ φέρνει

'Απὸ τὰ βᾶθη τῆς καρδιάς' καὶ κατὶ ποῦ 'στὴν ἀκρη

Τοῦ χειλοῦς ἀπὸ τὴν ψυχὴ σοῦ ἀφίνει κάποιον μῦρο!

ΡΟΞΑΝΗ

Σιωπαίνε!

ΣΥΡΑΝΟ

'Ἐνα φίλημα τόσην εὐγένειαν ἔχει,

'Ὅπου κι' αὐτὴ ἡ βασιλίσσα τῶν Γάλλων ἔδωσ' ἕνα

'Στὸν πλέον εὐτυχέστερον τῶν λόρδων...

ΡΟΞΑΝΗ

Λοιπὸν τότε;

ΣΥΡΑΝΟ

Εἶχα καθὼς ὁ Βοῦνιγκαμὶ τὰ κρύφια βάσανά μου

Κεῖγὼ λατρεύω 'σὰν κι' αὐτὸν ἐσε, βασιλίσσά μου,

Καὶ 'σὰν αὐτὸν εἶμαι πιστὸς καὶ λυπημένος...

ΡΟΞΑΝΗ

Κ' εἶσαι

'Ὁραῖος ὅπως καὶ αὐτός!..

ΣΥΡΑΝΟ, καθ' ἑαυτὸν, ἀπογοητευμένος.

'Αλήθεια, εἶμαι ὠραῖος,

'Ἐλέασα!

ΡΟΞΑΝΗ

'Ἀνέβα τὸ λοιπὸν τὸ ἀσύγκριτο νὰ δρέψης

Αὐτὸ λουλοῦδι...!

ΙΡΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΡΑΝΟ, ὠθῶν τὸν Χριστιανὸν πρὸς τὸν ἐξώστην
'Ανέβα!

ΡΟΞΑΝΗ

Αὐτὴ τῆ γέφυρ τῆς καρδίας....

ΣΥΡΑΝΟ

'Ανέβα!

ΡΟΞΑΝΗ

Αὐτὸ τοῦ μελισσινοῦ τὸν ψέθυρον...

ΣΥΡΑΝΟ

'Ανέβα!

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ, δισταζῶν

Σὺν νὰ μοῦ φρίνηται κακὴ πῶς κἀμὸ πρὸξί τὸ ῥόξι!

ΡΟΞΑΝΗ

Αὐτὴ τοῦ ἀπέριου τῆ στιγμῆ!...

ΣΥΡΑΝΟ, ὠθῶν αὐτὸν

'Ανέβα λοιπὸν ζῶν!

(Ὁ Χριστιανὸς ἔρμξ, καὶ διὰ τοῦ θρανόου, τοῦ φυλλώματις, τῶν
στόλων ἀνέρχεται μέχρι τῶν κίγκλιδων, ὡς διασκελίζει!)

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Ροζάνη μου!

(Τὴν περιπτύσσει καὶ κύπτει ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς)

ΣΥΡΑΝΟ

'Αγ! κέντημα παρὰδοξο ποῦ νοιώθω

Μίς' τὴν καρδιά μου!—Φίλημα, ἐρωτικὸ συμπόσιον,
Ποῦ εἶμαι ὁ Αἰζαρος ἐγὼ! Σὲ τοῦτο τὸ σκοτάδι
Μοῦ στέλλεις ἓνα ψίγουλο κίμενα.—Χωρὶς ἄλλο,
Καὶ τὴν καρδιά μου αἰσθάνομαι κατὶ ἀπὸ σὲ νὰ παίρνῃ,
'Αφοῦ αὐτὰ τὰ χεῖλά του, ποῦ ἡ Ροζάνη γέρονει,
Φιλεῖ τὰ λόγια ποῦ ἐγὼ προτήτερα τῆς εἶπα.

(Ἀκούονται τὰ ἔργα)

Πένθιμος ἦχος καὶ τραυδός: Ὁ καπούτσινος εἶνε!

(Προσποιεῖται ὅτι τρέχει, ὡσὰν νὰ ἔρθνε μακρόθεν)

Αἱ! ἀπὸ κε!

ΡΟΞΑΝΗ

Ποῦ εἶνε;

ΣΥΡΑΝΟ

Ἐγὼ. Περνοῦσα. Εἶν' ἐπάνω

'Ακόμη ὁ Χριστιανός;

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ, προσποιούμενος ἐκπληξιν

Ὁ Συρανό! ποῦ βρέθης;

ΡΟΞΑΝΗ

Καλή σου ἡμέρα, ἐξάδελφε!

ΣΥΡΑΝΟ

Ἐαδέλφη, καλημέρα!

ΡΟΞΑΝΗ

Θα κατεβῶ!

(Ἐξίτηνίζεται ἐντὸς τῆς οἰκίας. Εἰσέρχεται εἰς τὸ βῆθος
ὁ καπούτσινος)

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ, περατηρῶν αὐτόν.

'Ακόμ' αὐτός!

(Ἀκολουθῇ τὴν Ροζάνην)